

JORDI PLAY

Per la dignitat

Un milió i mig de persones es van manifestar dissabte, 10 de juliol, a Barcelona per expressar el rebuig a la retallada de l'Estatut. Partits polítics, entitats i associacions de tots els àmbits i d'arreu el país van participar en la manifestació més gran que s'ha fet mai a Barcelona. Una manifestació que es va convertir en un clam a favor de l'autodeterminació.

Clam per l'autodeterminació

La manifestació del dissabte 10 de juliol del 2010 s'ha guanyat un lloc a la història. Un milió i mig de persones van ocupar el centre de Barcelona en una marxa que es va acabar convertint, majoritàriament, en un clam per la independència. La sentència del TC va fer sortir com mai la gent al carrer. I això en una època en què es parla de crisi de la relació entre els ciutadans i la política.

Si hem de jutjar per les xifres, les banderes exhibides i les proclames cridades, la manifestació de dissabte passat no tan sols va ser la més multitudinària feta a Barcelona, sinó que va ser la més gran feta mai per l'independentisme. La polèmica dels darrers dies entre els impulsors de la manifestació –Òmnium Cultural– i el PSC sobre si calia encapçalar la manifestació amb el lema “Som una nació: nosaltres decidim” o bé només amb una senyera va quedar absolutament desdibuixada. Com hi va quedar, de fet, la capçalera de la marxa.

L'assistència en massa de ciutadans a la convocatòria, un milió i mig segons l'organització –un milió cent mil segons la policia local–, va desbordar les expectatives de tothom. De fet, la capçalera institucional de la manifestació va quedar pràcticament fagocitada per la riuada de gent. Durant més d'una hora no va poder arrencar del punt d'inici (al passeig de Gràcia cantonada amb la Diagonal) perquè la gentada congregada al davant ja arribava pràcticament fins al final del recorregut previst pels organitzadors (la plaça de Tetuan). Arran de la gran quantitat de gent congregada, la marxa pràcticament no podia avançar i això va fer

que espontàniament s'organitzés una manifestació paral·lela per la Rambla de Catalunya.

La convocatòria havia rebut el suport de més de 1.500 entitats d'arreu del país. Més enllà de les entitats del Principat, també hi van fer acte de presència entitats provinents de la resta de territoris, com ara l'Obra Cultural Balear –juntament amb la majoria de partits de les Illes– i Acció Cultural del País Valencià, que va organitzar el trasllat de diversos autocars des de les comarques del sud. També el Casal Català Jaume I de Perpinyà, a més de formacions de les comarques del nord, van organitzar el transport de ciutadans per participar a la manifestació.

L'èxit de la convocatòria va col·lapsar el centre de Barcelona. Fins al punt que l'organització va decidir de dissoldre la capçalera institucional abans d'arribar al final del trajecte, quan va arribar a la cruïlla del passeig de Gràcia amb la Gran Via. Així i tot, molts dels congregats ja feia estona que eren al final del trajecte. Allà, des de dalt d'un escenari, es va llegir una declaració de l'organització (unes quantes vegades per permetre que les diverses onades de manifestants el poguessin sentir). El text [continua a la pàg. 26 >>>](#)

FOTOS: JORDI PLAY

1. Un milió i mig de persones van col·lapsar el centre de Barcelona, el dissabte 10 de juliol, en la manifestació més multitudinària de la història de Catalunya. La protesta contra la sentència del Constitucional va esdevenir un clam majoritàriament a favor de la independència. **2.** Una gran bandera independentista instal·lada en un edifici, en el recorregut de la manifestació. **3.** Globus amb la paraula “independència”; la simbologia independentista va predominar en la marxa. **4.** Manifestants amb el lema de la manifestació: “Som una nació. Nosaltres decidim.”

1. La capçalera institucional de la manifestació, amb els presidents Pasqual Maragall, Jordi Pujol i José Montilla i els presidents del Parlament, Ernest Benach, Heribert Barrera i Joan Rigol. **2.** A l'escenari instal·lat al final del recorregut previst, el cor de l'Orfeó Català va cantar "Els Segadors", l'himne nacional de Catalunya **3.** La presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals, amb l'ex-president d'aquesta entitat, Jordi Porta. **4.** Artur Mas, amb el dirigent del PNB, Iñigo Urkullu, durant la manifestació. **5.** El president d'Esquerra Republicana, Joan Puigcercós, a la capçalera de la manifestació. **6.** L'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, va valorar també positivament la manifestació. **7.** El filòsof Josep Maria Terricabras conversa amb el líder d'UGT de Catalunya, Josep M. Álvarez. **7.** L'ex-president del FC Barcelona, Joan Laporta, també va participar a la manifestació.

reivindicava el dret de decidir, titllava la sentència "d'atac inadmissible a la sobirania" catalana i afirmava que Catalunya, "com tota nació, té el dret, inalienable per cap Constitució, de decidir lliurement el seu futur i aspirar, si vol, a la plena sobirania".

Ambient reivindicatiu i crític.

Tota la manifestació va tenir un caràcter predominantment independentista i força crític, especialment amb el PSC i amb el president de la Generalitat, José Montilla, que encapçalava oficialment la manifestació darrere una gran senyera (tal com havia exigint als impulsors de l'acte), al costat dels ex-presidents Pasqual Maragall i Jordi Pujol, com

també amb el president i els ex-presidents del Parlament, Ernest Benach, Joan Rigol i Heribert Barrera.

Durant el trajecte que va poder recórrer aquesta capçalera –amb moltes dificultats, com dèiem, per la gernació congregada–, molts assistents van cridar consignes contra l'actual president català i a favor de la independència, fins al punt, que en el moment de la dissolució de la capçalera, el president va haver de marxar escortat pels mossos d'esquadra. Aquest fet va incomodar els representats dels socialistes catalans presents a la convocatòria.

Però, malgrat això, tant el PSC com el govern van considerar que la convocatòria havia estat un èxit, una va-

loració compartida per tots els convocants.

Per a la presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals, ara ha arribat el moment que "els polítics han d'escoltar" la veu de la gent. Casals considera que cal esperar que els partits facin la feina necessària per a traduir la força de la manifestació en fets concrets.

Per al líder de CiU, Artur Mas, hi haurà un abans i un després de la manifestació en el "corrent històric" de Catalunya. Mas es va mostrar especialment satisfet per la capacitat de reacció ciutadana. El president d'Esquerra, Joan Puigcercós, s'expressava en termes similars, tot i que per a ell la manifestació va esdevenir una certi-

1. Castellers aixequen una torre. Gegants, bastoners, grallers... Diverses mostres de cultura tradicional van aportar un to festiu a la jornada reivindicativa. **2.** Un jove amb l'estelada pintada a la cara. **3.** Públic de totes les edats va participar en aquest clam per la dignitat de Catalunya. A la imatge, uns avis fan un petit descans per suportar les llargues esperes i la calor. **4.** Manifestants surten de l'autocar que els ha dut fins a Barcelona. Uns 900 autobusos van arribar a Barcelona amb ciutadans d'arreu del país. **5.** Un manifestant enfilat dalt d'una parada d'autobusos (al passeig de Gràcia) aporta el seu petit gra de sorra a la internacionalització de la causa catalana. **6.** Fins amb bicicleta hi va haver qui va trobar la manera d'expressar el rebuig a la sentència del Constitucional espanyol.

FOTOS: JORDI PLAY

Les Illes, a favor de l'Estatut català

MIQUEL PAYERAS

Les illes Balears es van voler afegir al clam a favor de l'autodeterminació, amb una concentració que compartia el lema de la de Barcelona.

Unes 300 persones s'aplegaren a la plaça de Cort l'horabaixa de divendres dia 9 per donar suport a la reforma de l'Estatut de Catalunya, per protestar contra el Tribunal Constitucional espanyol (TC) i per defensar –preventivament– l'Estatut de les Balears de qualsevol possible retallada, segons que explicaren en un manifest. Malgrat que la norma illenca no ha estat objecte de recurs al TC, l'entitat convocant, l'Obra Cultural Balear (OCB), considera que la sentència contra la norma catalana “podria acabar afectant” la balear.

Tots els partits mallorquins excepte el PP donaren suport a la concentració. S'hi pogueren veure representants d'ERC-Illes, Entesa per Mallorca, Esquerra Alternativa i Verda (antiga EU), Iniciativa d'Esquerres (escissió de l'antiga EU), UM, PSM i PSOE. Aquest darrer partit va ser a punt de no acudir-hi, però al final hi envià una representació de quatre persones, encapçalada pel diputat al congrés, Pablo Martín, que hom podia veure extremadament incòmode portant la pancarta on es llegia “En defensa del nostre autogovern” i “som una nació”.

El manifest, titulat amb el lema de la concentració, va ser llegit pel president de l'OCB, Jaume Mateu. En síntesi, demanava als ciutadans de les Illes que expressassin el rebuig a la sentència del Constitucional perquè “posa límits a l'evolució del procés autonòmic”, reivindicava el “caràcter plurinacional de l'estat espanyol”, cridava a enfortir “jurídicament les institucions d'autogovern de les Illes”, encoratjava a avançar en el procés de normalització del català, perquè sigui la llengua “de l'administració i de la cohesió social” i, finalment, expressava la solidaritat amb “el poble del Principat de Catalunya”.

Miquel Payeras

ve de la pàg. 22 >>> ficació de defunció de l'autonomisme i el punt d'inici d'un procés de transició cap a la independència: “Avui és el principi de tot”, deia el dirigent d'Esquerra.

El dirigent i candidat a la presidència d'ICV-EUiA, Joan Herrera, també considerava que alguna cosa havia canviat després de la sentència del tribunal espanyol i que res no seria igual.

A la capçalera oficial de la manifestació s'hi van aplegar els principals dirigents polítics de Catalunya, però també representants dels principals agents socials, sindicats, patronals, a més d'entitats de tots els àmbits que havien participat de la convocatòria.

Ressò internacional. La jornada de dissabte va tenir un ressò internacional notable. D'una banda, perquè la comunitat internacional catalana també es va mobilitzar tot convocant concentracions o actes de suport a la protesta de Barcelona. Es va viure una jornada reivindicativa a les ciutats de Nova York, Los Angeles, Washington, Buenos Aires, Londres, Berlín, Brussel·les, Tolosa, París, Dublín, Mont-real i Buenos Aires.

També al País Basc, a Sant Sebastià, es va fer una manifestació, convocada per l'esquerra *abertzale*, Eusko Alkartasuna i Alternatiba, a favor de l'autodeterminació del País Basc i de Catalunya.

I a banda els suports internacionals, la manifestació de Barcelona també va ser recollida per mitjans de comunicació d'arreu, com ara la BBC, el *New York Times*, el *Washington Post* o les agències France Press, Associated Press i Reuters, entre més.

La sordina del PP i del PSOE. En contrast amb la repercussió internacional, el PP i el PSOE continuen sense voler mirar la reacció que la sentència de TC ha generat a Catalunya. Com a interpretació de la multitudinària manifestació, ambdós partits van mantenir l'habitual bescanvi d'acusacions. El PSOE s'entestà a voler presentar la manifestació com una resposta crítica contra el PP, tal com va expressar el vice-secretari general del PSOE i ministre espanyol de Foment, José Blanco. Alhora, per al PP –tal com va afirmar el líder del partit, Mariano Rajoy– la manifestació era la conseqüència de la “irresponsabilitat” del Rodríguez Zapatero. Fos com fos, totes dues formacions continuaven valorant positivament la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut.

Enric Rimbau